Invalidarea referendumului nu înseamnă în niciun fel undă verde la parteneriate civile, educație sexuală în școli

Nota Redacției MartOR: Textul acestui articol a fost publicat pe siteul juridic https://www.juridice.ro/607662/invalidarea-referendumului-nu-inseamna-in-niciun-fel-unda-verde-la-parteneriate-civile-educatie-sexuala-in-scoli.html
Cum era de așteptat, lobby-ul LBGT s-a grăbit să-și clameze victoria prin neprezentare la referendumuldin weekendul trecut și să ceară satisfacerea de urgență a întregii agende a populației homosexuale din România, despre care deocamdată nu știm în ce procent există în țară și pe cine reprezintă de fapt toate aceste ONG-uri.

În mod surprinzător, victoria a clamat-o și Patriarhia Română, într-un comunicat de pe agenția de știri Basilica, în care, **în loc să conștientizeze adevărata cauză a căderii acestui referendum – părăsirea de către Dumnezeu ca urmare a semnării de către ierarhia română a deciziilor sinodului eretic din Creta –** întâistătătorul Bisericii noastre a vorbit despre un "succes nedeplin"[1] și despre faptul că acest referendum i-a oferit Patriarhiei "posibilitatea de a cunoaște gradul de secularizare al [sic!] societății românești". Prin aruncarea vinei pe secularizarea societății românești, patriarhul vorbește de fapt, prin ricoșeu, despre o secularizare a Bisericii Ortodoxe Române, deoarece majoritatea covârșitoare a membrilor societății românești sunt deopotrivă membri ai Bisericii Ortodoxe strămoșești. Despre faptul că această secularizare s-a produs din cauza unei pastorații catastrofale a preoților și a pătrunderii ecumenismului "cel bun" în fibra BOR, Patriarhul nu spune nimic.

În schimb, parcă pentru a arăta adevăratele considerente pentru care s-a inițiat referendumul, un cetățean a inițiat o petiție online[2] prin care cere Coaliției pentru Familie să se constituie în partid politic. Dacă cererea va avea succes, acesta va fi probabil primul partid politic din lume care se naște dintr-un eșec, care, în mod natural, nu ar fi trebuit să se petreacă.

Până una alta, noi cei lăsați în urmă de către toți acești „victorioși” trebuie să ne apărăm familiile și copiii, așa cum am făcut și înainte de apariția Coaliției pentru Familie și o vom face la mult timp după ce această organizație va rămâne o amintire.

Se cuvine să facem prin urmare câteva precizări utile pentru luptele viitoare, cu speranța că cineva le va lua în calcul, atunci când va trebui să își apere drepturile cetățenești.

Parteneriatele civile sunt neconstituționale

În articolul 48 al Constituției există un paragraf (2) care cuprinde două teze. Cea de-a doua teză a acelui paragraf spune: “Căsătoria religioasă poate fi celebrată numai după căsătoria civilă”.

Acest paragraf a fost preluat din Constituția belgiană de către cei ce au implementat în spațiul românesc prima constituție cu valori occidentale, în 1866. **În epocă, atât căsătoria civilă, cât și cea religioasă erau obligatorii**. Acest paragraf constituțional nu face decât să statueze ordinea săvârșirii celor două căsătorii obligatorii, dând prioritate căsătoriei civile.

Principiul este păstrat și în Constituția din 1923, deși la acea vreme căsătoria religioasă începea deja să nu mai fie obligatorie. Constituția comunistă din 1948 îl elimină, nemaifăcând nicio referire la căsătoria religioasă, iar în Constituția din 1965 referirile la familie sunt și mai succinte.

Paragraful a fost reluat în Constituțiile postdecembriste, în Constituția din 1991 ducându-se chiar o luptă contra faptului că s-a dorit introducerea expresiei “căsătoria religioasă este facultativă”[3], căreia i s-a opus Biserica.

Chiar dacă acest paragraf este cumva o relicvă constituțională descriind o realitate demult apusă, el produce efectul interesant că **face căsătoria civilă obligatorie pentru toți cei ce doresc să contracteze ulterior o căsătorie religioasă**.

De aici decurg două consecințe:

1. **Dacă pentru creștini căsătoria civilă este obligatorie, ea nu poate fi facultativă pentru cei ce nu doresc căsătorie religioasă**. Prin urmare, ceea ce este obligatoriu pentru unii trebuie să fie obligatoriu pentru toți, neputând exista o categorie socială care să fie scutită de o obligație. O legiferare în sensul acordării homosexualilor și concubinilor dreptul de a se organiza în fața legii altfel decât prin căsătorie ar încălca acest principiu și mai ales alineatul (1) din art. 16 al Constituției, care spune că "Cetățenii sunt egali în fața legii, fără privilegii și discriminări" și alineatul (2), care spune: "Nimeni nu este mai presus de lege".
2. **Recunoașterea relațiilor homosexuale ca fiind căsătorie ar fi neconstituțională, deoarece ar încărca doctrina despre căsătoria civilă cu un conținut care s-ar constitui într-un abuz de conștiință față de persoanele religioase și nu numai, încălcând prevederile constituționale ale articolului 19 alin. 1, teza 2 din Constituție**, care statuează că: "Nimeni nu poate fi constrâns să adopte o opinie sau să adere la o credință religioasă contrare convingerilor sale". O considerare a acestor relații ca fiind căsătorie nu ar fi contrare doctrinei juridice care spune că scopul principal al căsătoriei este nașterea de urmași.

Acestea fiind spuse, consider că o ieșire din impas ar fi abandonarea proiectului parteneriatelor civile sau eliminarea din Constituție a tezei 2 din alin. (2) al art. 48, deci eliminarea obligativității căsătoriei civile și recunoașterea faptului că din căsătoria religioasă se nasc drepturile civile patrimoniale și nepatrimoniale care se nasc din căsătoria civilă actuală. O asemenea situație există în Grecia, unde o căsătorie religioasă înscrisă în registrele statului este recunoscută de stat ca producând toate drepturile civile ale soților.

Referendumul nu are nicio legătură cu educația sexuală în școli

O organizație neguvernamentală numită Consiliul Tineretului din România a cerut tot de urgență adoptarea educației sexuale în școli și trimiterea părinților la

(re)educare parentală.

O căutare pe internet nu mi-a lămurit ce este acest Consiliu al Tineretului, ce vârste au membrii săi, dacă sunt majori sau minori, dacă sunt populație școlară sau universitară. Toate aceste date ar fi ajutat la stabilirea competenței acestei organizații de a cere introducerea educației sexuale în școli. Pentru că, de exemplu, dacă este o organizație de elevi și printre membri există minori, aceia trebuie să aibă o permisiune expresă a părinților pentru a lua astfel de atitudini publice contra drepturilor parentale, iar dacă este o organizație de tineri trecuți de vârsta școlară nu justifică interesul pentru care susțin aplicarea unor politici școlare care nu îi privesc direct.

Indiferent ce statut au cei de la CTR și ce interes justifică, consider că cererea lor este fără temei din următoarele motive:

1. Referendumul din weekend nu a avut ca tematică educația sexuală în școli, care este o temă cu totul distinctă de recunoașterea căsătoriei civile heterosexuale.
2. La referendumul din weekend au participat aproximativ 4 milioane de români care au spus, în majoritate covârșitoare, NU căsătoriilor homosexuale. Acești oameni resping "setul de valori europene" despre care vorbește comunicatul organizației pentru tineret. Chiar dacă acest referendum nu a trecut din motive tehnice ce țin de un cvorum deja contestat de unii, 4 milioane de români s-au pronunțat în această țară contra recunoașterii de către stat a relațiilor homosexuale și implicit a educației sexuale și counselingului parental pe teme de incluziune sexuală, teorii de gen etc. Ei nu pot fi ignorați pur și simplu, deoarece numărul lor este similar cu cel al populației totale a unora dintre țările europene. În acest moment, referendumul ne-a arătat că există 4 milioane de oameni care se opun categoric recunoașterii relațiilor homosexuale. O lege nescrisă a democrației ne spune că cei ce nu au votat nu au niciun cuvânt în temă, iar opinia lor nu contează, neputând fi contabilizați pentru tabăra adversă. În plus, nu știm câți homosexuali sunt de fapt în România. **Solicităm organizațiilor pro-LGBT să ne prezinte cu date de la INS, nu cu sondaje sau alte forme de cercetare sociologică, câți homosexuali există în România, ca să știm și noi cam cum se configurează taberele**. Neparticiparea lor la referendum ne-a lăsat fără o idee clară cu privire la ponderea în societate a acestei comunități în

numele cărora unii doresc să dărâme întreaga structură morală a poporului nostru.

3. Dreptul părinților de a avea ultimul cuvânt de spus în privința educației copiilor lor minori este statuat de către articolul 29, alin. (6) din Constituția României, care stipulează că: "Părinții și tutorii legali au dreptul de a asigura, potrivit propriilor convingeri, educația copiilor minori a căror răspundere le revine". Cât timp există acest paragraf constituțional, nicio organizație LGBT nu va putea să impună unui părinte dintre cei 4 milioane să își lase copiii la ore de educație sexuală, indiferent ce considerente se invocă. Interesul superior al copilului, care nu poate înfrânge dreptul părintelui de a avea ultimul cuvânt în educația acestuia, este descris de Codul Civil ca realizabil în colaborare cu părintele, nu în contra acestuia.
4. Dreptul părinților de a respinge orele de reeducare LGBT la care îi invită lobby-ul prohomosexualitate este statuat de articolul 29, alin. 1, teza a doua, mai sus citat, din Constituție. Nimeni nu poate obliga pe cei 4 milioane de părinți să participe la niște ore în care să se încerce modificarea cu forța a viziunii lor religioase despre lume și viață.
5. Este adevărat, cum spun cei de la CTR, că statul nu poate impune principiile creștine unei societăți recunoscute chiar și de către Patriarhie ca fiind secularizată, dar este la fel de adevărat că această societate nu își poate, la rândul său, impune "valorile" sale fără a călca în picioare dreptul la conștiință religioasă al celor 4 milioane de votanți din weekend, recunoscut de Constituție și chiar de comunicatul CTR.
6. **Dacă statul român dorește neapărat să impună valorile LGBT în învățământul românesc, el trebuie să asigure neapărat și tot de urgență variante alternative de educație a copiilor creștini, pentru a nu încălca art. 32 și art. 33 din Constituție, care garantează dreptul la învățătură și accesul la cultură a tuturor românilor. O variantă pe care o aleg părinții din toată lumea acolo unde drepturile lor sunt agresate de propaganda LGBT sau de alte lobby-uri seculariste este homeschoolingul, care ar trebui să înceapă a fi luat în serios și în România. Sau învățământul privat eliberat de curriculele obligatorii din prezent.**

Toate considerentele de mai sus arată că în acest moment Constituția României oferă încă drepturi clare celor care doresc să își ducă viața după preceptele creștine. Pentru avansarea agendei LGBT mi se pare că se va cere un nou referendum de modificare a Constituției în sensul dorit de aceștia.

Așteptăm să îi vedem cum vor realiza pragul electoral de 30%.

Ne vedem din nou la urne! Sau nu…

Note:

[1]
http://basilica.ro/un-succes-nedeplin-ne-cheama-la-mai-multa-speranta-si-lucrare/.

[2]
https://www.petitieonline.com/coalitia_pentru_familie_trebuie_sa_devina_partid_politic_pro-familie.

[3] Antonie Iorgovan, *Odiseea elaborării Constituției*, Editura Uniunii Vatra Românească Târgu Mureș, 1998, p. 422 ș.u. Interesant este că în cartea sa profesorul Iorgovan nu consemnează o cerință a BOR de precizare la acel moment a conceptului de "soți", poate și pentru că era suficient precizat în Codul Familiei, de unde este luat acest articol, sau poate pentru că homosexualitatea nu constituia la acel moment o problemă în societate.

Sursă imagine: https://gandeste.org